

Arrest

nr. 121 241 van 21 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent Arabisch van origine, afkomstig uit Ahwaz en u beschikt over de Iraanse nationaliteit. U bent gehuwd met W. A. J. (...) (O.V. X). Hij werkte als chauffeur voor een ingenieur, M. B. (...) genaamd, die in dienst werkte van een petroleumbedrijf. Er werd aan uw echtgenoot gevraagd om twee dagen na de verkiezingen in 1388 (2009) naar een campagnebureau van Mousavi te gaan. Daar trof hij agenten aan in burger die de aanwezige personen sloegen. Hij was perplex en begon het tafereel te filmen. Vervolgens werd hij gearresteerd. U merkte dat hij niet meer naar huis kwam. U begon hem te zoeken en informeerde daarom bij familieleden, bij het bedrijf en de ingenieur waarvoor hij werkte, in ziekenhuizen en bij de wijkpolitie. U kreeg geen enkel nieuws over hem. U was zeker dat hij problemen had met de Iraanse autoriteiten toen een twee à drietal weken na zijn verdwijning agenten van het Ministerie van Binnenlandse Zaken aanbelden, zich identificeerden en een huiszoeking deden.

Ze namen propagandamateriaal van Mousavi, onder meer posters en cd's, in beslag en namen ook zijn studiedocumenten, onder meer diploma's, mee. Een week à tien dagen later belde uw schoonvader u op met het nieuws dat de Ettela'at (Ministerie van Informatie) had gebeld en ze een borg hadden gevraagd om uw echtgenoot zijn vrijlating te verkrijgen. Uw schoonvader heeft de borg geregeld aan de hand van een eigendomsakte. Op 25/4/1388 (16 juli 2009) kwam uw echtgenoot vrij. Nog diezelfde dag vertrok hij uit Ahwaz en verliet hij vervolgens Iran. Uw schoonvader werd sinds het vertrek van uw echtgenoot regelmatig ondervraagd. Ongeveer twee maanden na de vrijlating van uw echtgenoot, bent u samen met jullie kinderen met de autobus en aan de hand van jullie Iraanse paspoorten naar Van, Turkije, gereisd. Omdat uw jongste zoon astma had, konden jullie niet samen verder reizen en diende u samen met uw zoon terug te keren naar Iran om hem te laten behandelen. Op 12/2/1389 (2 mei 2010) verliet u samen met uw zoon opnieuw Iran. Jullie reisden legaal naar Turkije. Jullie dienden jullie eigen paspoorten af te geven aan de smokkelaar in Turkije. Vervolgens hebben jullie Turkije verlaten per vrachtwagen. Na vier à vijf uur kwamen jullie aan een grenspost. Daar diende u een blauw paspoort af te geven die u had gekregen van de chauffeur. Vervolgens kwam u op 18 mei 2010 aan in België waar u op 20 mei 2010 asiel aanvraag. Sinds de dood van de vader van uw echtgenoot werd zijn broer J. (...) regelmatig door de Ettela'at meegenomen ter ondervraging over uw echtgenoot. De broer van uw echtgenoot werd hard aangepakt tijdens een arrestatie en belandde in het ziekenhuis. Zijn toestand verslechterde voortdurend en na een week in het ziekenhuis is hij uiteindelijk overleden. U beschikt over uw originele shenasnameh (Iraans geboorteboekje) en originele uw Kart-e Melli (Nationale Kaart).

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot W. A. J. (...) werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent ook maar enig overtuigend (begin van) bewijs van uw beweerde problemen (convocatie, gerechtelijk stuk, informatie van de rechtbank) in Iran aan te brengen. Niettegenstaande u beweerde dat u door het neerleggen van een eigendomsakte als borg werd vrijgelaten legde u geen enkel bewijs hiervan neer (CGVS I, p. 11 en CGVS II, p. 9). U verklaarde in dit verband dat uw vader de eigendomsakte niet terug heeft gekregen en de Ettela'at nog steeds in het bezit is van deze akte (CGVS II, p. 9). Echter, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt nochtans dat, wanneer de borg wordt betaald er hiervan een soort proces-verbaal wordt opgemaakt dat wordt getekend door alle partijen (de rechter, de beschuldigde, in casu u, en de garant die de borgsom neerlegt) en dat zowel de garant die de borg neerlegt als de beschuldigde hiervan een kopie ontvangen. De eigendomsstukken worden bovendien steeds teruggegeven nadat akte werd genomen in de registers van het kadaster. Uw geloofwaardigheid hieromtrent komt verder in het gedrang aangezien u ook niet weet hoe de procedure van de borgstelling is verlopen. U kon louter opperen dat uw vader werd opgebeld door de Ettela'at en hij de eigendomsakte van het huis als borg heeft gesteld en zichzelf ook garant stelde. U had geen enkele informatie over hoe deze procedure is verlopen en hebt uzelf hierover evenmin geïnformeerd bij uw familie (CGVS I, p. 11-12; CGVS II, p. 9). Voorts bent u niet op de hoogte of de Iraanse autoriteiten stappen hebben ondernomen met de aangestelde borg aangezien u zich niet aan de afspraken hebt gehouden. U hebt hierover wederom geen navraag gedaan. U kon louter opperen dat uw moeder nu nog steeds woont in het huis dat als borg werd gegeven (CGVS II, p. 9-10). Ook op de vraag hoe het nu verder ging met de gerechtelijke procedure aangezien u zich enkele dagen later niet meer kwam aanmelden op de plaats waar u werd vrijgelaten, diende u het antwoord schuldig te blijven. Zo weet u niet of u ondertussen bent veroordeeld bij verstek. Dat uw vader zich niet meer heeft beziggehouden met de verdere stappen in uw gerechtelijke procedure en zich niet heeft geïnformeerd over het feit of u veroordeeld bent omdat hij sowieso al regelmatig werd meegenomen ter ondervraging, kan geenszins overtuigen om dergelijke onwetendheid te verantwoorden (CGVS II, p. 18). Daarenboven bent u ook nauwelijks op de hoogte van de problemen die uw broer heeft gekend na uw vertrek uit Iran. Niettegenstaande u verklaarde dat uw broer vaak werd meegenomen door de autoriteiten en u destijds ook contacten had met uw broer kon u niet zeggen hoeveel keer hij werd meegenomen noch kon u zeggen naar waar hij werd meegenomen (CGVS I p. 6-7). Voorts wist u ook niet vanwaar uw broer de laatste keer werd meegenomen – nochtans is uw broer, volgens uw verklaringen, als gevolg van deze arrestatie overleden. U kon louter opperen dat u dit persoonlijk niet wist maar dat hij of van thuis uit of van zijn werk moet zijn meegenomen (CGVS II p. 3). Voorts wist u niet door wie precies uw broer werd meegenomen noch kon u zeggen door wie hij ondervraagd en/of geslagen werd (CGVS II p. 2). Dat u over al deze voorgaande zaken geen informatie had, hoewel het hier elementen betreffen die deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die niet

getuigt van of geenszins in overeenstemming is met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Overigens kan van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn/haar vluchtrelaas. Uw houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten van uw land van herkomst. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts slopen er enkele tegenstrijdige en onlogische verklaringen in uw asielrelaas, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder wordt ondermijnd. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u op 24/03/1388 (15 juni 2009) werd gearresteerd omdat u aanwezig was op een betoging in Ahwaz in het kader van de presidentsverkiezingen. U was volgens uw verklaringen de betoging aan het filmen en werd toen gearresteerd (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal hebt u echter een geheel andere versie van de feiten verklaard. U stelde immers dat u werd opgeroepen door de ingenieur voor wie u werkte als chauffeur om te gaan kijken naar het propagandabureau van mevrouw K. (...). Toen u daar aankwam, was u getuige van het feit dat agenten in burger de aanwezige personen en het bureau zelf kort en klein aan het slagen waren. U was heel verwonderd over de situatie en daarom begon u dit tafereel te filmen. Vervolgens werd u geslagen en gearresteerd (CGVS I, p. 13; CGVS II, p. 10). In tegenstelling tot uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, stelde u ook expliciet op het Commissariaat-generaal dat u nooit hebt deelgenomen aan demonstraties in het kader van de presidentsverkiezingen (CGVS II, p. 15). In het licht van uw verklaringen op het Commissariaat-generaal, dient eveneens te worden gewezen op het uiterst merkwaardige feit dat u beweerde geen enkel begin van bewijs te kunnen neerleggen van uw 10 jaar lange carrière als chauffeur voor het oliebedrijf (CGVS II, p. 11). Bovendien is het – gelet op de Iraanse context ten tijde van de protesten na de verkiezingsuitslag in 1388 (2009) – weinig plausibel dat u alles begon te filmen in plaats van de benen te nemen toen u getuige werd van dergelijk geweld. Verder kan er nog een merkwaardigheid worden opgemerkt die eveneens afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid. Zo is het heel bevreemdend dat de autoriteiten enerzijds uw familieleden gedurende vier jaar met een hoge regelmaat zouden lastigvallen en ondervragen – tot de dood van uw broer toe – (CGVS I, p. 6-7; CGVS II, p. 10 en p. 18), terwijl u anderzijds niet kon aangeven of de autoriteiten stappen hebben ondernomen om de borg te innen, meer nog, uit uw verklaring blijkt dat de autoriteiten het huis nog niet in beslag hebben genomen (CGVS II, p. 9).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd toegevoegd aan uw administratief dossier.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Ze bevestigen louter uw identiteitsgegevens, uw nationaliteit en deze van uw kinderen, uw legerdienst en uw huwelijk, dewelke op zich niet worden betwist. Overlijdensattesten van uw vader en uw broer tonen louter hun overlijden aan, hetgeen in deze beslissing niet wordt betwist, maar staven geenszins uw beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten. Wat betreft uw medische problemen, hetgeen u hebt gestaafd aan de hand van een brief van uw arts, dient te worden opgemerkt dat medische motieven op zich echter geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet."

Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten bevestigen louter uw identiteitsgegevens en nationaliteit, hetgeen in deze beslissing niet wordt betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot, W. A. J., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 145 038. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door

haar echtgenoot tegen de in zijn hoofd genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 29 november 2013.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 121 240 van 21 maart 2014 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan W. A. J. Het arrest genomen in hoofd van de echtgenoot van verzoekende partij luidt als volgt:

"1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Arabier afkomstig uit Ahwaz en u beschikt over de Iraanse nationaliteit. U bent gehuwd met M. S. (...) (O.V. 6.521.233). U werkte in Iran als chauffeur voor een ingenieur, M. B. (...) genaamd, die in dienst werkte van een petroleumbedrijf. In de periode voor de presidentsverkiezingen maakte de ingenieur voor wie u werkte propaganda voor de kandidaat Mousavi. Jullie bezochten het propagandabureau van Mevrouw K. (...) waar er aan de hand van posters, folders en cd's propaganda werd gemaakt voor Mousavi en waar er geregeld werknemers van het bedrijf langskwamen om te discussiëren en informatie te vergaren. De ingenieur deelde folders en posters uit bij het personeel. Als chauffeur transporteerde u het propagandamateriaal. Zelf verspreidde u enig propagandamateriaal onder vrienden. U stemde voor Mousavi. Na de verkiezingsuitslag bent u nooit in Ahwaz op straat gekomen om te demonstreren. U hebt niet deelgenomen aan protestacties. Op 24/03/1388 (14 juni 2009) was u op de terugweg van uw werk toen de Heer M. B. (...) u opbelde om te vragen of u eens zou langsgaan in het propagandabureau om te kijken wat er gebeurde aangezien er niemand daar de telefoon opnam. U ging er naartoe en zag met uw eigen ogen dat agenten in burger van de Iraanse ordediensten het bureau op stelten zetten en de aanwezige mensen sloegen. U was zodanig onder de indruk van dit gebeuren dat u dit tafereel begon te filmen met uw gsm. Na enkele minuten kreeg u een slag op uw hoofd, u viel neer en u werd gearresteerd. Op het moment van uw arrestatie werden ook twee andere collega's, A. D. (...) en S. T. (...) genaamd, die daar ook aanwezig waren, gearresteerd en meegenomen in de wagen. Jullie werden naar een arrestatiehuis van de Ettela'at (Ministerie van Informatie) gebracht. Vervolgens werd u ondervraagd en geslagen. Ze wilden weten waarom u daar was en voor welke organisatie of partij u werkte en wat u zou doen met het filmpje. U bleef ongeveer één maand in een grote cel met 20 personen in het arrestatiehuis. U werd in het totaal vier à vijf keer ondervraagd. Tijdens uw opsluiting werd er bij u thuis een huiszoeking verricht. Na 28 dagen werd uw vader opgebeld door de Ettela'at waarin hij op de hoogte werd gebracht van uw aanhouding en het feit dat hij een borg diende te bezorgen voor uw vrijlating. Vervolgens heeft uw vader de eigendomsakte van uw ouderlijk huis als borg gesteld en twee dagen later, op 25/04/1388 (16 juli 2009), werd u vrijgelaten. Nog diezelfde dag bent u vertrokken om uw land van herkomst te verlaten. U reisde naar Khoy en van daaruit ging u naar het dorp Ravian. Vervolgens stak u de grens met Turkije te voet over. U bleef in het totaal ongeveer 3 maanden in Van (Turkije) bij een kennis V. (...) genaamd. Uw echtgenote verliet jullie huurhuis en verhuisde samen met jullie kinderen naar haar ouderlijk huis. Na twee maanden vervoegde uw vrouw u in Van samen met jullie twee kinderen. Ze reisden naar Turkije per autobus aan de hand van hun Iraanse paspoorten. Ze had uw identiteitsdocumenten bij. Omdat één van uw zonen zware astma had, kon hij niet vertrekken en keerde uw vrouw samen met uw zieke zoon terug naar Iran. U vertrok samen met uw andere zoon per wagen naar Istanbul. V. (...) nam het paspoort van uw zoon af om de reis te maken maar u mocht wel uw Iraans geboorteboekje bijhouden. Vervolgens reisden jullie per vrachtwagen naar België. U vroeg asiel aan op 3 november 2009. Na uw vertrek uit Iran kwamen de autoriteiten heel regelmatig langs bij u thuis en namen ze uw vader mee ter ondervraging. Uw echtgenote vertrok uiteindelijk ongeveer 6 maanden later samen met jullie zoon naar België. Ze kwam aan op 18 mei 2010 en vroeg asiel aan op 20 mei 2010. Op 27/02/1390 (17 mei 2011) stierf uw vader. Sinds zijn dood werd uw broer telkens meegenomen ter ondervraging over u. Een week voor zijn dood op 7/06/1392 (29 augustus 2013) werd uw broer meegenomen door de Iraanse autoriteiten en zijn lijk werd vervolgens gedumpt in een ziekenhuis. U beschikt over uw originele shenasnameh (Iraans geboorteboekje), de originele shenasnamehs van uw kinderen, uw originele Kart-e Melli (Nationale Kaart), uw originele legerdienstkaart, uw origineel rijbewijs, uw origineel huwelijksboekje, een originele brief d.d. 11 mei 2013 van uw arts met betrekking tot uw medische problemen met name problemen aan uw rug, een originele overlijdensakte van uw vader gestorven op 27/02/1390 (17 mei 2011), de originele shenasnameh van uw vader, een gelegaliseerde kopie van het overlijdensattest van uw broer J. V. (...), gestorven op 7/06/1392 (29 augustus 2013).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent ook maar enig overtuigend (begin van) bewijs van uw beweerde problemen (convocatie, gerechtelijk stuk, informatie van de rechtbank) in Iran aan te brengen. Niettegenstaande u beweerde dat u door het neerleggen van een eigendomsakte als borg werd vrijgelaten legde u geen enkel bewijs hiervan neer (CGVS I, p. 11 en CGVS II, p. 9). U verklaarde in dit verband dat uw vader de eigendomsakte niet terug heeft gekregen en de Ettela'at nog steeds in het bezit is van deze akte (CGVS II, p. 9). Echter, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt nochtans dat, wanneer de borg wordt betaald er hiervan een soort proces-verbaal wordt opgemaakt dat wordt getekend door alle partijen (de rechter, de beschuldigde, in casu u, en de garant die de borgsom neerlegt) en dat zowel de garant die de borg neerlegt als de beschuldigde hiervan een kopie ontvangen. De eigendomspapieren worden bovendien steeds teruggegeven nadat akte werd genomen in de registers van het kadaster. Uw geloofwaardigheid hieromtrent komt verder in het gedrang aangezien u ook niet weet hoe de procedure van de borgstelling is verlopen. U kon louter opperen dat uw vader werd opgebeld door de Ettela'at en hij de eigendomsakte van het huis als borg heeft gesteld en zichzelf ook garant stelde. U had geen enkele informatie over hoe deze procedure is verlopen en hebt uzelf hierover evenmin geïnformeerd bij uw familie (CGVS I, p. 11-12; CGVS II, p. 9). Voorts bent u niet op de hoogte of de Iraanse autoriteiten stappen hebben ondernomen met de aangestelde borg aangezien u zich niet aan de afspraken hebt gehouden. U hebt hierover wederom geen navraag gedaan. U kon louter opperen dat uw moeder nu nog steeds woont in het huis dat als borg werd gegeven (CGVS II, p. 9-10). Ook op de vraag hoe het nu verder ging met de gerechtelijke procedure aangezien u zich enkele dagen later niet meer kwam aanmelden op de plaats waar u werd vrijgelaten, diende u het antwoord schuldig te blijven. Zo weet u niet of u ondertussen bent veroordeeld bij verstek. Dat uw vader zich niet meer heeft beziggehouden met de verdere stappen in uw gerechtelijke procedure en zich niet heeft geïnformeerd over het feit of u veroordeeld bent omdat hij sowieso al regelmatig werd meegenomen ter ondervraging, kan geenszins overtuigen om dergelijke onwetendheid te verantwoorden (CGVS II, p. 18). Daarenboven bent u ook nauwelijks op de hoogte van de problemen die uw broer heeft gekend na uw vertrek uit Iran. Niettegenstaande u verklaarde dat uw broer vaak werd meegenomen door de autoriteiten en u destijds ook contacten had met uw broer kon u niet zeggen hoeveel keer hij werd meegenomen noch kon u zeggen naar waar hij werd meegenomen (CGVS I p. 6-7). Voorts wist u ook niet vanwaar uw broer de laatste keer werd meegenomen – nochtans is uw broer, volgens uw verklaringen, als gevolg van deze arrestatie overleden. U kon louter opperen dat u dit persoonlijk niet wist maar dat hij of van thuis uit of van zijn werk moet zijn meegenomen (CGVS II p. 3). Voorts wist u niet door wie precies uw broer werd meegenomen noch kon u zeggen door wie hij ondervraagd en/of geslagen werd (CGVS II p. 2). Dat u over al deze voorgaande zaken geen informatie had, hoewel het hier elementen betreffen die deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die niet getuigt van of geenszins in overeenstemming is met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Overigens kan van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn/haar vluchtrelaas. Uw houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten van uw land van herkomst. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts slopen er enkele tegenstrijdige en onlogische verklaringen in uw asielrelaas, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder wordt ondermijnd. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u op 24/03/1388 (15 juni 2009) werd gearresteerd omdat u aanwezig was op een betoging in Ahwaz in het kader van de presidentsverkiezingen. U was volgens uw verklaringen de betoging aan het filmen en werd toen gearresteerd (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal hebt u echter een geheel andere versie van de feiten verklaard. U stelde immers dat u werd opgeroepen door de ingenieur voor wie u werkte als chauffeur om te gaan kijken naar het propagandabureau van mevrouw K. (...). Toen u daar aankwam, was u getuige van het feit dat agenten in burger de aanwezige personen en het bureau zelf kort en klein aan het slagen waren. U was heel verwonderd over de situatie en daarom begon u dit tafereel te filmen. Vervolgens werd u geslagen en gearresteerd (CGVS I, p. 13; CGVS II, p. 10). In tegenstelling tot uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, stelde u ook expliciet op het Commissariaat-generaal dat u nooit hebt deelgenomen aan demonstraties in het kader van de presidentsverkiezingen (CGVS II, p. 15). In het licht van uw verklaringen op het Commissariaat-generaal, dient eveneens te worden gewezen op het uiterst merkwaardige feit dat u beweerde geen enkel begin van bewijs te kunnen neerleggen van uw 10 jaar lange carrière als chauffeur voor het oliebedrijf (CGVS II, p. 11). Bovendien is het – gelet op de

Iraanse context ten tijde van de protesten na de verkiezingsuitslag in 1388 (2009) – weinig plausibel dat u alles begon te filmen in plaats van de benen te nemen toen u getuige werd van dergelijk geweld. Verder kan er nog een merkwaardigheid worden opgemerkt die eveneens afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid. Zo is het heel bevreemdend dat de autoriteiten enerzijds uw familieleden gedurende vier jaar met een hoge regelmaat zouden lastigvallen en ondervragen – tot de dood van uw broer toe – (CGVS I, p. 6-7; CGVS II, p. 10 en p. 18), terwijl u anderzijds niet kon aangeven of de autoriteiten stappen hebben ondernomen om de borg te innen, meer nog, uit uw verklaring blijkt dat de autoriteiten het huis nog niet in beslag hebben genomen (CGVS II, p. 9).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd toegevoegd aan uw administratief dossier.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Ze bevestigen louter uw identiteitsgegevens, uw nationaliteit en deze van uw kinderen, uw legerdienst en uw huwelijk, dewelke op zich niet worden betwist. Overlijdensattesten van uw vader en uw broer tonen louter hun overlijden aan, hetgeen in deze beslissing niet wordt betwist, maar staven geenszins uw beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten. Wat betreft uw medische problemen, hetgeen u hebt gestaafd aan de hand van een brief van uw arts, dient te worden opgemerkt dat medische motieven op zich echter geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 51/4, § 3, 52, § 2, 57/6, tweede lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 77 "van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980", van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de "algemene motiveringsplicht", van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Waar verzoekende partij zich beroept op de schending van de artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt: "Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden". Artikel 48/2 bepaalt: "Kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden". Verzoekende partij beargumenteert niet in concreto hoe voornoemde, algemeen geformuleerde artikelen door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. De Raad merkt op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52, § 2 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar artikel 52 enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij in concreto niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden. Hetzelfde dient te worden vastgesteld met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 51/4, § 3 van de vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt: "Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van de asielaanvraag of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald." Voormelde onderdelen van het enig middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Verzoekende partij herinnert eraan dat haar verklaringen, mits aan bepaalde voorwaarden is voldaan, een voldoende bewijs kunnen zijn van haar hoedanigheid als vluchteling en dat haar in bepaalde gevallen het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend. Verzoekende partij wenst er tevens op te wijzen dat er een gedeelde bewijslast bestaat tussen de kandidaat-vluchteling en de asielinstanties die over zijn aanvraag moeten oordelen. Verder verwijst verzoekende partij naar en citeert zij een passage uit de UNHCR "Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims" en uit "een uitgebreid rapport van de Canadese Immigratie- en Vluchtelingencommissie" over de rechtspraak omtrent de afwegingen die moeten gedaan worden alvorens te kunnen oordelen over de geloofwaardigheid van een asielrelaas bij het vaststellen van tegenstrijdigheden.

Rekening houdend met deze richtlijnen omtrent het vaststellen van tegenstrijdigheden en het belang ervan voor het bepalen van de geloofwaardigheid van een asielrelaas, blijkt na toepassing ervan op de vele elementen in het administratief- en rechtsplegingsdossier duidelijk dat verwerende partij in de bestreden beslissing op een onredelijke en onrechtmatige wijze tot de conclusie komt dat haar verklaringen ongeloofwaardig, en bijgevolg haar asielaanvraag ongegrond, zou(den) zijn, zo stelt verzoekende partij. Zij meent dat verwerende partij bij een correcte invulling van de bewijslast in casu een vrees voor vervolging in haren hoofde dient te weerhouden. In ieder geval had verwerende partij haar het voordeel van de twijfel moeten toekennen.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat een theoretische uiteenzetting over de bewijslast in het kader van een asielaanvraag en over het in acht nemen van tegenstrijdige verklaringen bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van een asielrelaas en de loutere stelling dat, indien verwerende partij deze richtlijnen op een correcte wijze in acht zou hebben genomen, zij tot de conclusie zou zijn gekomen dat verzoekende partij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend, argumenten betreffen die niet van aard zijn om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoekende partij dient hiervoor concrete argumenten aan te brengen, alwaar zij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

Waar verzoekende partij opmerkt dat haar op zijn minst het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, wijst de Raad er nogmaals op dat dit voordeel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Dit is in casu echter niet het geval. Verder verwijst de Raad naar hetgeen hieronder wordt gesteld met betrekking tot de vaststelling dat verzoekende partij geen begin van bewijs heeft kunnen voorleggen van haar voorgehouden problemen en dat zij tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd.

2.2.6.1. Betreft de vaststelling dat verzoekende partij geen enkel bewijs heeft kunnen bijbrengen van haar beweerde problemen, stipt verzoekende partij aan dat zij heeft verklaard dat haar vader de eigendomsakte niet heeft teruggekregen. Verwerende partij hecht hier echter geen geloof aan omdat zij op basis van de informatie waarover zij beschikt ervan overtuigd is dat bij dergelijke procedures alles volgens het boekje verloopt en zowel beschuldigde als garant een kopie van het 'proces-verbaal' ontvangen. Verzoekende partij wijst erop dat het echter aannemelijk is dat, wanneer er met een zaak corruptie gemoeid is, niet alles correct verloopt volgens de officiële procedure.

“Een dergelijk letterlijke interpretatie van wat al dan niet een leugenachtige verklaring is, zoals diegene toegepast door verwerende partij in de bestreden beslissing, zou er toe leiden dat een consistent asielrelaas gewoonweg onmogelijk is, rekening houdend met de praktische onmogelijkheid van de commissaris-generaal om letterlijk de, al dan niet vertaalde, verklaringen van een asielzoeker in een vreemde taal neer te schrijven”, aldus verzoekende partij.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt dat verzoekende partij geen enkel begin van bewijs heeft kunnen voorleggen van haar beweerde problemen, dat zij in het bijzonder geen enkel bewijs heeft kunnen bijbrengen van de borg en dat haar verklaring dat haar vader de eigendomsakte die hij als borg had neergelegd niet heeft teruggekregen, niet strookt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat, wanneer de borg betaald wordt, hiervan een soort proces-verbaal wordt opgemaakt dat wordt getekend door alle partijen en dat zowel de garant die de borg neerlegt als de beschuldigde hiervan een kopie ontvangen. De eigendomspapieren worden volgens deze informatie bovendien teruggegeven nadat akte werd genomen in de registers van het kadaster. Verzoekende partij repliceert hierop dat het wel degelijk aannemelijk is dat, wanneer met een zaak corruptie gemoeid is, niet alles volgens het boekje verloopt. Zij bevestigt nogmaals dat haar vader deze eigendomspapieren niet heeft teruggekregen en stelt impliciet dat zij verder geen documenten hebben ontvangen in verband met deze borgstelling. De Raad is echter van oordeel dat de loutere bewering dat de objectieve informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 22), niet van toepassing is op haar geval omdat in haar zaak niet alles volgens de officiële procedure is verlopen, een niet overtuigend, niet door enige objectieve informatie onderbouwd argument betreft waarmee geen afbreuk kan worden gedaan aan het motief in kwestie. Verzoekende partij toont op generlei wijze, en dit gesteund op objectieve informatie, aan dat een procedure van borgstelling op basis van het neerleggen van een eigendomsakte in Iran niet op correcte wijze zou verlopen en wat het eraan verbonden voordeel zou kunnen zijn om een dergelijke procedure op corrupte wijze te voeren. Hierbij wenst de Raad er op te wijzen dat in de bestreden beslissing eveneens wordt opgemerkt dat de geloofwaardigheid van verzoekende partij nog verder in het gedrang komt doordat verzoekende partij ook niet wist te zeggen hoe de procedure van de borgstelling is verlopen. Verzoekende partij heeft geen enkele informatie over hoe deze procedure is verlopen en zij heeft zich hier evenmin over geïnformeerd bij haar familie. Verwerende partij stelt tevens vast dat verzoekende partij net zo min op de hoogte bleek te zijn of de Iraanse autoriteiten stappen hebben ondernomen met de aangestelde borg, aangezien verzoekende partij zich niet aan de afspraken heeft gehouden. Verzoekende partij heeft ook hierover geen navraag gedaan, motiveert verwerende partij. Op de vraag hoe het nu verder ging met haar gerechtelijke procedure, aangezien verzoekende partij zich enkele dagen later niet meer kwam aanmelden op de plaats waar zij werd vrijgelaten, diende verzoekende partij eveneens het antwoord schuldig te blijven. Zij kon niet eens zeggen of zij ondertussen werd veroordeeld bij verstek. Verwerende partij is van oordeel dat verzoekende partij geen aanvaardbare verklaring kon geven voor het feit dat zij van dergelijke zaken niet op de hoogte is. Verder in de bestreden beslissing haalt verwerende partij nog aan dat het zeer opmerkelijk is dat verzoekende partij enerzijds heeft aangegeven dat de Iraanse autoriteiten haar familieleden gedurende vier jaar intensief zouden hebben lastiggevalen, tot de dood van haar broer toe, maar dat zij anderzijds niet kon aangeven of de autoriteiten stappen hebben ondernomen om de borg te innen, meer nog, uit haar verklaringen blijkt dat de autoriteiten het huis nog steeds niet in beslag hebben genomen. De Raad duidt erop dat voormelde vaststellingen, waar verzoekende partij overigens geen concrete argumenten voor aanbrengt in haar verzoekschrift, dienen te worden samen gelezen met de bevinding dat zij geen enkel begin van bewijs heeft kunnen bijbrengen met betrekking tot haar

asielrelaas en dat zij hier geen aanvaardbare verklaring voor kan geven. Het geheel van deze bevindingen betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhindert aan dit relaas enig geloof te hechten, besluit de Raad.

Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat een dergelijk letterlijke interpretatie van wat al dan niet een leugenachtige verklaring is, zoals diegene toegepast door verwerende partij in de bestreden beslissing, ertoe leidt dat een consistent asielrelaas gewoonweg onmogelijk is, stelt de Raad vast dat een dergelijk betoog niet kan worden bijgetreden. Dergelijke bewering vindt immers geen steun in de inhoud van de bestreden beslissing en de gehoorverslagen.

2.2.7.1. Aangaande het verwijt dat verzoekende partij nauwelijks op de hoogte bleek te zijn van de problemen die haar broer na haar vertrek zou hebben gekend met de Iraanse autoriteiten, geeft verzoekende partij aan dat zij nochtans heeft verklaard dat haar broer meermaals is meegenomen door de Iraanse autoriteiten en dat deze arrestaties uiteindelijk tot zijn dood hebben geleid. Verzoekende partij geeft aan dat zij geen regelmatige contacten had met haar broer, temeer omdat deze in de gaten werd gehouden door de Iraanse politie en dit ook zijn dood werd. Verwerende partij interpreteert haar gedrag dan ook ten onrechte als een gebrek aan interesse, zo meent verzoekende partij.

Verzoekende partij is de mening toegedaan dat zij op basis van deze vaststelling al op voorhand beschouwd werd als een leugenaar. Zij oppert dat het interview niet in objectieve omstandigheden werd afgenomen. Er was immers een zekere vooringenomenheid van de ondervrager, waardoor met argwaan werd geluisterd naar haar verhaal om vervolgens eenvoudigweg te verklaren dat zij een leugenaar is en dat er moeilijk geloof kan gehecht worden aan haar verhaal. Dit alles belet niet dat zij na haar aankomst in België bij haar asielvraag de waarheid en niets anders dan de waarheid heeft verteld.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij inderdaad heeft aangegeven dat haar broer na haar vertrek (en na de dood van haar vader) problemen kende met de Iraanse autoriteiten en dat deze arrestaties uiteindelijk hebben geleid tot zijn dood. In de bestreden beslissing wordt echter gemotiveerd dat verzoekende partij niet kon zeggen hoe vaak haar broer werd meegenomen door de autoriteiten en dat zij evenmin kon aangeven naar waar hij werd meegenomen. Voorts wist verzoekende partij ook niet vanwaar hij de laatste keer werd meegenomen, terwijl hij nochtans als gevolg van deze arrestatie is overleden. Verwerende partij merkt verder op dat verzoekende partij net zo min kon aangeven door wie precies haar broer werd meegenomen en door wie hij ondervraagd en/of geslagen werd. Verzoekende partij tracht deze fundamentele onwetendheden te vergoelijken door aan te geven dat zij geen regelmatige contacten onderhield met haar broer, hetgeen volgens haar logisch is aangezien hij in de gaten werd gehouden door de Iraanse autoriteiten. De Raad stelt echter vast dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal heeft verklaard dat zij regelmatig, ongeveer één keer per maand, contact onderhield met haar broer, die toen nog leefde (administratief dossier, stuk 10, p. 4). Verzoekende partij heeft toen ook meerdere keren benadrukt dat haar broer omwille van haar problemen ondervond met de Iraanse autoriteiten (administratief dossier, stuk 10, p. 6, 7 en 8). Het komt dan ook niet aannemelijk over dat verzoekende partij dergelijke zaken niet zou hebben besproken met haar broer, die omwille van haar problemen kende en die daardoor uiteindelijk zelfs is overleden. Aangezien verzoekende partij tijdens dit gehoor wel vaagweg kon aangeven vanaf wanneer men haar broer is beginnen te viseren en dat haar broer tijdens deze arrestaties werd ondervraagd over haar verblijfplaats, kan worden aangenomen dat dergelijke cruciale gebeurtenissen wel degelijk bespreekbaar waren (administratief dossier, stuk 10, p. 8). Bovendien heeft verzoekende partij schijnbaar ook niet de moeite aan de dag gelegd om na zijn overlijden meer informatie in te winnen bij familieleden en/of vrienden. Verzoekende partij geeft overigens uitdrukkelijk toe dat zij niet heeft nagevraagd vanwaar hij voor de laatste keer werd meegenomen (administratief dossier, stuk 6, p. 3).

Waar verzoekende partij nog beweert dat de interviews op het Commissariaat-generaal niet objectief verlopen zijn omdat zij reeds op voorhand beschouwd werd als een leugenaar en dat verwerende partij eenvoudigweg heeft verklaard dat er moeilijk geloof kan worden gehecht aan haar verhaal, na enkel met argwaan naar haar verklaringen te hebben geluisterd, stelt de Raad vast dat uit de gehoorverslagen enkel kan worden afgeleid dat verzoekende partij op grondige wijze werd ondervraagd over de verschillende aspecten van haar asielrelaas en dat enkele keren werd doorgevraagd over bepaalde elementen of dat sommige vragen meerdere keren werden gesteld om een duidelijk antwoord te verkrijgen (administratief dossier, stukken 6 en 10). Het is niet omdat verzoekende partij op nauwgezette en gedetailleerde wijze werd ondervraagd over de feiten die zij zou hebben meegemaakt in haar land van herkomst, dat er sprake is geweest van enige vooringenomenheid bij de protection officer. Verder wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met alle door verzoekende partij aangereikte feiten en documenten en dat zij op omstandige wijze

motiveert waarom aan haar voorgehouden asielrelaas echter geen geloof kan worden gehecht. Het is dus niet zo dat verwerende partij simpelweg heeft vastgesteld dat haar verklaringen niet geloofwaardig zijn.

2.2.8.1. Wat betreft de tegenstrijdige en onlogische verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd, argumenteert verzoekende partij dat de vermeende tegenstrijdigheden louter te wijten zijn aan de transcriptie van haar verklaringen door verwerende partij in het gehoorverslag. Het is eigen aan een gehoor op het Commissariaat-generaal dat de geschreven weergave ervan nooit de letterlijke verklaringen van een asielzoeker bevat en steeds geïntermedieerd, via één of twee al dan niet beëdigde tolken verloopt. Door op deze manier in te gaan op de verklaringen wordt het voor verzoekende partij quasi onmogelijk om geloofwaardige verklaringen af te leggen, temeer omdat achter elke vergissing of vergetelheid slechte bedoelingen worden gezocht. Dit alles bewijst wederom dat er bewust wordt gezocht naar "een stok om de hond te slaan". Het feit dat er door verwerende partij beweerd wordt dat het allemaal om een ingestudeerd verhaal gaat, toont wederom aan dat er geen enkele inspanning werd gedaan om de reden van haar vrees voor vervolging verder te onderzoeken, maar dat deze integendeel bij voorbaat al ongeldig wordt verklaard, aldus verzoekende partij.

Verder in het verzoekschrift wijst verzoekende partij erop dat de door haar aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur verwerende partij ertoe verplichten eveneens rekening te houden met het geheel van de afgelegde verklaringen en het bewijsmateriaal, zonder elementen ervan geïsoleerd te bekijken en de elementen die de geloofwaardigheid van verzoekende partij ten goede komen te negeren. Zij hamert erop dat verwerende partij alle elementen uit het dossier als een geheel diende te benaderen en ze diende te vergelijken met de algemeen gekende feiten. Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij in voorliggend geval op een redelijke en logische wijze en op basis van de elementen uit het administratieve dossier minstens een interpretatie aan haar verklaringen had kunnen geven waardoor zij niet, of minder uitgesproken, tegenstrijdig zouden blijken met andere verklaringen.

Verzoekende partij argumenteert verder dat het ook niet van behoorlijk bestuur getuigt dat verwerende partij in de bestreden beslissing eenzijdig focust op dergelijke, verklaarbare, tegenstrijdigheden, zonder dat uit de bestreden beslissing naar voren komt dat zij ook maar enige aandacht gehad heeft voor de omstandige gedetailleerde en coherente verklaringen die zij heeft afgelegd over de kern van haar asielrelaas. In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, is zij omtrent de meest cruciale elementen van haar asielrelaas "in het algemeen meer dan voldoende geloofwaardig", te meer daar haar verklaringen daaromtrent ruimschoots bevestigd worden door algemeen gekende feiten, zo stelt verzoekende partij.

2.2.8.2. Aangaande het verweer dat de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden louter te wijten zouden zijn aan de transcriptie van haar verklaringen door verwerende partij in het gehoorverslag, stelt de Raad vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk heeft verklaard dat zij op 15 juni 2009 heeft deelgenomen aan een betoging in Ahwaz tijdens de presidentiële verkiezingen in Iran en dat zij, toen zij de betoging aan het filmen was met haar mobiele telefoon, werd gearresteerd door veiligheidsagenten (administratief dossier, stuk 18, p. 2). Deze verklaringen werden haar achteraf nog voorgelezen in het Farsi en zij heeft deze voor akkoord ondertekend (administratief dossier, stuk 18, p. 3). Zoals in de bestreden beslissing te lezen staat, heeft verzoekende partij op het Commissariaat-generaal een totaal andere versie van de feiten gegeven. Zij heeft deze totaal afwijkende versie tot twee maal toe verkondigd (administratief dossier, stuk 6, p. 10 en stuk 10, p. 13) en heeft, zoals verwerende partij bemerkt in haar beslissing, op het Commissariaat-generaal nog uitdrukkelijk verklaard dat zij nooit heeft deelgenomen aan demonstraties in het kader van de presidentsverkiezingen. De Raad ziet niet in hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling de conversatie bij het verhoor op het Commissariaat-generaal en/of op de Dienst Vreemdelingenzaken op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven, verzoekende partij toont dit evenmin aan. Dit argument kan dan ook niet worden bijgetreden.

Verzoekende partij betoogt verder nog dat verwerende partij achter elke vergissing of vergetelheid slechte bedoelingen zoekt, dat verwerende partij geen enkele inspanning heeft gedaan om de reden van haar vrees voor vervolging verder te onderzoeken, dat haar voorgehouden vrees bij voorbaat al ongeldig werd verklaard, dat verwerende partij heeft nagelaten alle elementen uit het dossier als een geheel te benaderen en deze te vergelijken met de algemeen gekende feiten en dat verwerende partij minstens een interpretatie aan haar verklaringen had kunnen geven waardoor zij niet, of minder uitgesproken, tegenstrijdig zouden blijken met andere verklaringen. Verzoekende partij is tevens de mening toegedaan dat in de bestreden beslissing eenzijdig gefocust wordt op dergelijke, verklaarbare, tegenstrijdigheden, zonder dat uit de bestreden beslissing naar voren komt dat zij ook maar enige

aandacht gehad heeft voor de omstandige gedetailleerde en coherente verklaringen die zij heeft afgelegd over de kern van haar asielrelaas. De Raad wijst er nogmaals op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met alle door verzoekende partij verschaft elementen en documenten en dat zij op uitvoerige wijze motiveert waarom zij echter geen geloof kan hechten aan haar vluchtrelaas. Dat verwerende partij haar asielaanvraag niet voldoende zou hebben onderzocht en dat zij zich vooraf zou hebben gefocust op tegenstrijdigheden, zonder rekening te houden met de coherente en gedetailleerde verklaringen die zij heeft afgelegd, betreft bijgevolg een argument dat geen steun vindt in de bestreden beslissing en het administratief dossier. Daarbij dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij zich dienaangaande beperkt tot het uiten van algemene kritiek op de bestreden beslissing, zonder deze in concreto uit te werken. Volledigheidshalve verwijst de Raad in dit verband nog naar de uiteenzetting in punt 2.2.12. Waar verzoekende partij ook nog aanhaalt dat verwerende partij minstens een interpretatie aan haar verklaringen had kunnen geven waardoor zij niet, of minder uitgesproken, tegenstrijdig zouden blijken met andere verklaringen, wijst de Raad erop dat de tegenstrijdigheden in kwestie betrekking hebben op de kern van haar asielrelaas, zodat deze hoe dan ook niet kunnen worden geminimaliseerd. Daarenboven herinnert de Raad verzoekende partij eraan dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat deze de essentiële elementen van zijn asielrelaas op een gedetailleerde en coherente wijze kan weergeven, wat in casu duidelijk niet het geval is.

2.2.9. Waar verzoekende partij nog opmerkt dat zij inmiddels een aantal bijkomende stukken heeft opgevraagd die haar voor zover mogelijk zullen worden bezorgd en zij aanvoert dat het ontegensprekelijk is dat zij in de mate van het mogelijke bewijsstukken heeft aangebracht om haar verklaringen te ondersteunen, waardoor zij voldaan heeft aan de op haar rustende bewijslast, stelt de Raad vast dat verzoekende partij tot nog toe geen bijkomende documenten heeft voorgelegd. De vaststelling dat verzoekende partij geen enkel begin van bewijs heeft kunnen voorleggen in verband met haar asielrelaas en dat zij hier geen afdoende verklaring voor heeft kunnen geven, blijft dan ook in elk geval behouden.

2.2.10. Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. Om die reden kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. Volgens verzoekende partij toont verwerende partij onvoldoende aan waarom zij geen reëel risico op ernstige schade zou lopen bij een terugkeer naar haar land van herkomst, noch of dit zelfs maar onderzocht werd, terwijl artikelen 48/4 en 48/2 van de vreemdelingenwet en "artikel 77 van de wet van 15 december 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet" haar daar wettelijk toe verplichten. Verzoekende partij merkt op dat het louter verwijzen naar de motivering in verband met de weigering van het vluchtelingenstatuut daartoe niet volstaat.

De Raad stelt vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing echter aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekende partij brengt geen argumenten aan waarmee zij kan aantonen dat dit in casu het geval is.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 21 en stuk 22) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 31 juli 2013 en 4 november 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.13. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.14. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.“

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT